

Проповед 319

Целеустремен живот

Прочит: Филипяни 3, 4б - 14

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. За какво живеете? Каква е целта на вашия живот? Задавали ли сте си въпроса доколко трудностите и проблемите оказват влияние върху живота ви. Доколко ви влияят? Разбира се, трудностите и проблемите могат да имат положително влияние върху нас, хората – те изграждат характер, а при нас, християните, изграждат и молитвения живот и взаимоотношенията с Бога. Но те могат да имат и силно негативно влияние. Понякога трудностите и проблемите могат да се превърнат в център на живота ни. Познавам много хора, които до такава степен са концентрирани върху проблемите и трудностите, че те оформят целта на живота им. Ние не сме създадени да се концентрираме върху трудностите на живота. Те присъстват, но не са съществени, не са тези, които могат и трябва да определят посоката и тона на живота ни. *Двама тежко болни мъже били настанени в една стая. На единия било позволено да сяда в леглото всеки следобед по един час, а другият трябвало през цялото време да лежи по гръб. Двамата с часове говорели за семействата си, за професиите си, за казармата и за това как са прекарвали отпуските си. Всеки следобед, мъжът, който имал позволение да сяда, заставал до прозореца и тогава другият живеел цял един час с неговите разкази. В този един час пред очите му оживявало всичко, което се случвало навън, стаята се изпълвала със форми, цветове и динамика от външния свят. От прозореца, чувал той, се виждал парк с красиво езеро. В него плували патици и лебеди, а децата пускали своите хартиени лодки по водата. Влюбени двойки се разхождали, хванати за ръце, сред цветя, уловили цветовете на дъгата. Вековни дървета украсявали пейзажа, а в далечината се виждал силует на небостъргач. Тъй като мъжът на прозореца описвал всичко до последния детайл, приятелят му в другия ъгъл на стаята можел да затвори очи и да си представи живописния пейзаж. Един топъл следобед мъжът до прозореца описал преминаващ парад и, макар че съседът му не можел да чуе оркестъра, фантазията му рисувала всяка описана подробност. Така минавали дните и седмиците. Един ден влязла сестрата и открила, че мъжът до прозореца е напуснал този свят – бил си отишъл тихо в съня си. Другият мъж помолил да се премести на леглото до прозореца и сестрата с радост му помогнала. Бавно и мъчително човекът се надигнал, за да погледне света навън. Най-после можел да се наслади на онова, за което само бил слушал. Щом погледнал обаче, установил, че прозорецът гледал към една стена. Сестрата дошла отново, а болният я попитал как може съседът му по легло да му е описвал всички тези неща, всички тези красоти, които уж се виждали през прозореца. Сестрата отвърнала, че мъжът всъщност бил спял и дори не можел да види и стената. “Сигурно е искал да ви окуражи” – допълнила тя. Този човек не бил избрал да живее с проблема и болката, а за красотата и за да помага на другите хора около себе си. Как живеете вие? Какви са целите ви? Или не можете да вдигнете глава от проблемите си. Ние, християните, сме призвани да живеем живот с цел, но целта на живота ни не е свързана с ежедневните проблеми и трудностите, които изпитваме, а е свързана с бъдещето и с новият живот, който Бог ни обещава в Своето царство. Разказват, че в средновековието, когато немският кайзер напуснал този свят, ковчегът му бил носен по улиците до заключената врата на катедралата. Тогава, велможите, които носели ковчега, започвали да хлопат на портите и да викат: Отворете, идва владетеля на Свещената римска империя и на немската нация! От вътре свещеникът казал: Не познаваме такъв! Тогава велможите започвали да изброяват всички титли на владетеля, но гласът отвътре отговарял:*

Не познаваме такъв! Тогава накрая велможите казвали: *Идва един грешник, който ще стане блажен и спасен само чрез благодатта на Господ Исус Христос. Тогава вратата се отваряла и свещеникът казвал: Тук може да влезе само грешник, само той може да бъде помилван.* Ние не отиваме пред Бога с изпълнените си земни цели и разрешените проблеми, ние се изправяме и можем да претендираме да сме част от Неговото царство само благодарение на милостта и делото на Господ Исус Христос. Животът на християнина трябва да бъде насочен към Бога и пречупен през Неговото дело. Това е и нещото, което апостол Павел описва в този пасаж, промяната на целите и стремежите в живота си. Промяната на Савел в апостол Павел беше разтърсваща, но това е промяна, която всеки един от хората, които следват Исус, преживява в по-малка или по-голяма степен.

1. Промяна на ценностите. Ценностите на човека се променят с възрастта и това е безспорно. За бебетата е най-важно да се хранят и да спят. Когато пораснат малко, те започват да ценят все повече времето за игра. След това започват да се замислят за това, което искат да работят. Когато пък хората започнат да работят, започват да ценят свободното си време. Ценностите и нещата, към които се стремим, се променят през целия ни живот. Ценностите се променят и те са различни за различните поколения, епохи и държави. Апостол Павел казва: ***“Ако някой друг мисли, че може да уповава на плътта, то аз повече, обрязан в осмия ден, от Израелевия род, от Вениаминовото племе, евреин от евреи, спрямо закона фарисей, по ревност - гонител на църквата, по правдата, която е от закона - непорочен.”*** Павел беше с особен произход. Той беше с ясен и добър произход, животът му беше посветен на желанието да служи на Бога. Беше започнал с изпълнението на закона – беше обрязан според изискванията на закона, беше евреин според изискванията на закона, беше изпълнявал закона, както сам казва безупречно. Павел беше особен човек. Аз вярвам, че той живееше живот с посвещение още преди да се срещне със Исус, на пътя за Дамаск. Ценностите и стремежите му бяха различни. Стремежът му към Бога се пречупваше през изискванията на закона. Павел се гордеше с произхода си, с живота си, с пътя, по който вървеше. Исус обаче го срещна и тази среща го промени напълно: ***“Но това, което беше за мене придобивка, сметнах го като загуба заради Христос.”*** Срещата с Исус промени ценностната система на Павел и той разбра, че всичко, което беше вършил до момента, на което беше подчинил съществуването си, не си е струвало. Нещата, в които беше инвестирал всичките си усилия, се оказаха илюзорни и неистински. Павел се проявява тук като един старателен счетоводител. Той гледа нещата, в които е инвестирал усилията си, и накрая тегли чертата и удивен вижда, че балансът е отрицателен. Той характеризира положението си с една дума – “загуба”. Това е положението и с нещата, в които ние инвестираме усилията си. Ние полагаме усилия, за да постигнем различни неща в живота си, неща, които в този или онзи момент считаме за важни. Обаче, когато накрая теглим чертата, лесно можем да установим – усилията ни са били безплодни и можем да направим една единствена констатация – “загуба”. В този момент, обаче, се появява Исус. На мястото на загубата, на провала, стои Исус. Той прави загубите и провалите смислени. Ние можем да намерим смисъл на живота си само в Исус Христос. Всичко онова, което ние броим за победи и постижения, в края на живота ни няма да струва нищо, ще бъде просто загуба на време, ако не сме намерили най-важното. Тук, в тези няколко стиха, ясно можем да забележим и противопоставянето между религиозността и чистата вяра. Павел осъзнава, че изискванията на закона, които е изпълнявал, не са могли да го спасят. Спасението си апостолът е получил, срещайки Исус Христос. Това е нещо, което ние като народ също трябва да се опитаме да осъзнаем. Много хора в нашата страна живеят с илюзията, че християнството се състои в изпълнението на определени заповеди, празнуването на определени празници и пости. Това, което Павел открива е, че Исус Христос е истинският път към Бога, че истинската вяра е свързана с лични взаимоотношения със Спасителя, че нашите усилия ще се окажат безплодни, ако нямаме Исус Христос. Вярата и религиозността се две различни неща, те се различават едно от друго, колкото небето от земята. Четейки тези редове, можем да чуем Павел: Аз опитах всичко, бях почтен, изпълнявах разпорежданията на закона, но въпреки това се провалих, разбрах че моята истинска надежда е не моят произход и добри дела, не моите усилия и успехи, не целите, които съм постигнал, а Исус Христос. Апостолът казва силните думи: ***“А освен това всичко смятам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко, и смятам всичко за измет, само Христос да придобия”*** Всичко е измет

и загуба, само Христос си струва. Това е първото, което ние като хора трябва да осъзнаем – нашата надежда не е във нашите усилия и таланти, а в Исус Христос. Този Исус трябва да бъде най-големият приоритет в живота ни. Струва си да заложим на Него, Той няма да ни провали.

3. Да се доверим на Исус. След като сме разбрали, че единствено си струва да заложим на Исус, трябва да Му се доверим: **“да се намеря в Него, без да имам за своя правда онази, която е от закона, а онази, която е чрез вяра в Христос, т. е. правдата, която е от Бога въз основа на вяра”**. Да се намеря в Него, да се доверя на Исус, да бъда Негов. Това са хубави думи, но какво означават на практика? Какво означава да се намеря в Него? Това е важен въпрос и ни кара да се замислим върху това на кого се доверяваме. Нашето доверие е разпределено между много неща. Ние се доверяваме на новините, на всякакви експерти, на правителството, на държавата, на рекламите и на какво ли още не. Доверяваме ли се на Бога обаче, доверяваме ли се на Исус Христос? Този въпрос важи за всеки един човек по тази земя, важи и за нас, християните. Доверявате ли се на Исус? Много християни обичат да посещават богослуженията, обичат да пеят песни или да четат Библията. Но най-важното е не да правиш всички тези неща, а да се довериш на Исус. Без лични взаимоотношения с Исус всичко е загубено. Без да познаваме Исус, без да сме положили всичко в Неговите ръце, всичко би било загубено. Какво означава да се довериш на Исус? Този въпрос има сравнително прост отговор: Да се довериш на Бога, означава да Му предадеш всичко и да очакваш Неговия отговор и Неговото разрешение. Това е лесно казано и ние лесно казваме, че ще го направим на практика, но често то просто не се случва. Ние се доверяваме на думи, но на практика нещата не изглеждат така – ние търсим собствени разрешения и често не можем да дочакаме отговора на Бога. Да се довериш на Бога означава да вършиш Неговата воля и да се съобразяваш с това, което Той иска от теб. Това, разбира се, никак не е лесно, понякога нещата, които Бог иска от нас, изглеждат странни и непрактични, изглеждат неподходящи. Библията ни показва многократно, че независимо колко странни изглеждат Божиите решения и искания, те в края на краищата се оказват правилни. Слушайте Божия глас и каквото и да ви казва, доверете Му се. И бъдете сигурни, че този свят в един хор ще ви уверява, отново и отново, че има и по-добър път, че има и по-добро решение. Да се довериш на Исус, да си в Него, означава да слушаш Неговия глас и да изпълняваш Неговата воля. И още нещо, да бъдеш в Него, означава да не разчиташ на себе си, на своите усилия, на своята праведност, на своите качества, а на Божиата милост. Тъкмо затова и Павел, който е опитал какво означава да се оправдаеш според закона, казва – тази праведност не струва, слушайте Божия глас и разчитайте на онази праведност, която Исус чрез Своята жертва ни е дал. Тази правда, ни напомня Павел, не се придобива чрез заслугите ни, а чрез вяра: **“Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: “Праведният чрез вяра ще живее.”** (Римляни 1:17) Ние живеем от вяра и чрез вяра. Да се довериш на Исус означава във всеки момент да осъзнаваш, че Той е единствената Ти надежда, означава да слушаш гласа Му сред шума на този свят, означава да знаеш и да разбираш, че не твоите усилия, а жертвата на Исус Христос те избавя и само Той е надеждата на този свят и на всеки един човек. Доверете се на Христос, защото само Той може да избавя. Бъдете в Него и нека Той да има централно място

3. Да имаш близко общение с Бога. Интересно е, че Павел не спира до там. Казвайки, че е необходимо да се доверим на Бога, Той продължава и по-нататък. Казва, че промяната в нас трябва да е толкова дълбока, че тя трябва да ни води до стремеж към общение с Бога: **“за да позная Него, силата на Неговото възкресение и общението в Неговите страдания, като се уподобя на Него в смъртта Му, за да мога някак да достигна възкресението от мъртвите.”** Животът на християнина е живот в стремеж да се приближаваме към Бога. Как можем да познаваме Бога? Както опознаваме и хората около нас. Когато човек се влюби, преживява едно преобразяване. Той започва да вижда света по различен начин. Най-вече започва да вижда обекта на своята любов с други очи и най-вече се стреми да го опознава все повече и повече, стреми се да научава все повече. Ако ние съзнаваме колко много Господ ни обича, ако наистина разбираме колко много е направил Исус за нас, тогава ще сме в положението на влюбени хора, ще Го търсим, ще се стремим да прекарваме повече време с Него. И това става чрез молитва, четене на Словото и общуване с другите вярващи. Важно е да подчертаем, че за Павел стремежът към познаването на Бога минава през осъзнаването на Неговото дело, а именно през осъзнаването на жертвата на Исус Христос – не е случайно, че апостолът споменава страданията, смъртта и възкресението на Исус

Христос. Стремехът за познаване на Бога минава през това да осъзнаем жертвата и делото на Исус. Ако осъзнаем какво Спасителят е направил за нас, ще можем да Го обичаме по-силно и истински. В забързаното ни ежедневие ние често забравяме какво се е случило на Голгота, забравяме за това, че Бог ни обича толкова силно, че не е пожалил Сина Си. Павел не иска да ни позволи да го забравяме и знае, че ако държим пред очите си това, което Исус е направил за нас, ако си спомняме, че Той е пожелвал всичко за нас, че заради нас е победил смъртта и е възкръснал, тогава животът ни ще се променя и ние ще се стремим към Бога ежедневно. Бог е победил смъртта, Той е пожелвал и най-скъпото Си. Ако осъзнаваме тази любов, ние ще се променим и ще посветим живота си на това да се приближаваме до Бога и да Го познаваме все повече и повече. Стремехът към Бога е стремеж към вечността.

4. Стремех към финала. Говорейки за всичко това, Павел иска да напомни: Промяната, която Исус е започнал в Него не е приключила, тя продължава. Тази промяна продължава през целия живот на християнина: **“Не че съм сполучил вече, нито съм станал вече свършен; но се впускам в гонитба, дано уловя, защото и аз бях уловен от Христос Исус. Братя, аз не смятам, че съм уловил, но едно правя - като забравям това, което е назад, и се простирам към това, което е напред, впускам се към прицелната точка за наградата на горното призвание от Бога в Христос Исус.”** Думите са ясни и красноречиви. Павел казва първо: **“Не че съм сполучил вече”**, след това: **“нито съм станал вече свършен”**, и още: **“аз не смятам, че съм уловил”**. Въпреки че Павел до момента, в който пише посланието към Филипяните, вече е извършил много, променил се е така, че е станал неузнаваем за хората, които са го познавали преди, той не казва – вижте какво съм свършил, а напомня – “Аз не съм свършил”, или още по-точно “Бог не е приключил с мен!”. В тези няколко думи можем да видим целта и погледа на Павел, да видим накъде бяха насочени всичките му стремежи. Тук той споделя решимостта си за остатъка от своя земен живот. Част от призванието на Павел като апостол е да даде чрез живота си пример на Църквата как да живее вярата си. В тези стихове Павел говори за избора си и за християнското израстване въз основа на собствения си живот и пример. Павел се спира на четири важни елемента: Първо, Павел има правилна самооценка (не смятам, че съм уловил), т.е. той не е успял да стане това, което трябва да стане. Павел се е променил много, но не е стигнал до края. Второ, виждаме целеустремен живот – стреми се към едно нещо. Павел знае каква цел преследва. Трето, можем да видим какво е искреното му желание – той преследва определена цел и това е венецът на правдата. Четвърто, всичко това трябва да има сигурна основа и тази основа е Исус Христос. Павел не тича без посока, а има цел, която да постигне. Всичките му мечти и желания, целият му живот се осмисля чрез Исус Христос. Това е голямата промяна в живота на Павел. Павел преследваше хората, които мислеха различно от него. Павел живееше живот за прослава на Божието име, увличайки хората с примера си. Не случайно тук апостолът изяснява какво въздействие трябва да има неговият пример върху останалите хора – той дава примера, който другите християни трябва да следват. Павел има увереността, че всеки един християнин трябва да има стремеж към духовен растеж и че Бог иска да открие на всеки един християнин това, което е открил на по-зрелите. Всеки един християнин трябва да има стремеж към израстване. Не бива да се критикуваме един друг, а трябва да живеем според онова, което Бог ни е открил. Процесът на израстване е бавен и понякога мъчителен, но трябва да бъде извървян. В края на краищата, рискът не е толкова голям, защото никъде не се казва, че трябва да извървим този път сами. Бог е с нас и Той е Този, Който ще ни учи и води.

5. Заключение. Бог ни обича и иска ние да сме щастливи. За да се случи това, трябва да се научим да гледаме живота на тази земя през очите на Бога. Престанете да се концентрирате върху проблемите и трудностите и насочете погледа си към всичко онова, което Бог прави в живота ни, върху всички велики неща, които Бог е направил и продължава да прави всеки ден. Важно е да се променяме. Не можем да станем християни и да искаме да следваме Бога, да се наричаме Божии чада и да казваме, че искаме да живеем според Божиата воля, а да искаме да си останем същите и да живеем по същия начин. За да станем хора по Божий образ и подобие, на първо място трябва да се доверим на Бога, после да търсим общението и близостта Му, и накрая трябва да се стремим да се променяме, да живеем живот с цел – да стигнем на финала и животът ни да бъде за Божия прослава. Нека да се оставим в Божиите ръце и да допускате Бог да ни променя по Свой образ и подобие, за Божия слава. Амин.